

Arkæologisk Forum er et fagligt tidsskrift der søger at sætte det arkæologiske fag ind i en større sammenhæng – både videnskabeligt og samfundsmæssigt. Her kan både arkæologisk faglige og fagpolitiske emner behandles og debatteres.

Skriv til Arkæologisk Forum:

Arkæologisk Forum modtager gerne bidrag. Kontakt redaktionen, og få råd og vink om indhold, læsere, formaliteter, deadlines m.v.

Generelt bliver tekster i Arkæologisk Forum fagfællebedømt. Fagfællebedømte artikler er markeret med en stjerne (*) ved forfatternavnet.

Kontakt:

redaktion@archaeology.dk
www.archaeology.dk

© Forfatterne og Arkæologisk Forum.

Artikler, indlæg og billeder må ikke mangfoldiggøres i nogen form uden skriftlig tilladelse fra redaktionen.

Redaktion:

Mette Palm (ansv. redaktør)
Jette Rostock
Bo Jensen
Anna Beck
Ole Thirup Kastholm
Signe Lützu Pedersen
Sara Gjerlevsen
Morten Ravn

Udgiver:

Foreningen af Fagarkæologer – FaF

Forsidebillede:

Moesgård Museum oktober 2013.
Foto: Moesgård Museum ©

Tryk og oplag:

Holbæk Museum trykker 250 stk.

Arkæologisk Forum udkommer:

maj og november

Abonnement og løssalg:

155,- kr. årligt (2 numre)
77,50 kr. pr. nummer

ISSN 1399-5545

Foreningen af
Fagarkæologer
faf@archaeology.dk
www.archaeology.dk

At være eller ikke at være ... tilgængelig

Indenfor dansk arkæologi har vi siden fagets oprindelse haft ikke blot en god, men en forbandet vellykket, tradition for videnskabelig formidling. Det giver sig blandt andet udtryk i udgivelsen af en række tidsskrifter funderet i de videnskabelige selskaber som Oldskriftselskabet og Jysk Arkæologisk Selskab. Fælles for tidsskrifterne er, at de holder en høj æstetisk og faglig kvalitet, samtidig med at priserne er på et niveau, så alle kan følge med. Resultatet er, at de arkæologiske tidsskrifter har en bredere målgruppe end blot forskeren i sit såkaldte elfenbenstårn. Vi kan med rette være stolte af den tradition, som har medvirket til at konsolidere arkæologien som måske den mest folkeligt funderede humanistiske videnskab i Danmark. Dette må jo siges at være i tråd med tidens tendenser: At forskningsresultater skal synliggøres i bredeste forstand, og at den såkaldte kulturarv i videst mulige omfang skal gøres tilgængelig.

Netop derfor er det både bekymrende og paradoksalt, at tendensen indenfor videnskabelig publicering går i en helt anden retning. En tendens som bliver tydelig, hvis man ser på det hedengangne *Journal of Danish Archaeology*, der netop er genfødt som *Danish Journal of Archaeology*, udgivet ved Taylor & Francis Group.

Vi skal være de første til at byde det nye tidsskrift velkommen! I samme åndedrag er vi dog nødt til at beklage den pris, som udgiveren har valgt. Et institutionsabonnement koster ifølge udgiverens hjemmeside \$ 312 (lige under 1700 DDK); et prisleje som kan få utilsigtede konsekvenser.

Kulturstyrelsen har givet økonomisk opbakning til (gen)opstarten af DJA, men har samtidig presset på for, at tidsskriftet skulle udgives indenfor internationale standarder. Internationaliseringen er uundgåelig. Vi har længe savnet et dansk, arkæologisk fagtidsskrift, som kunne løfte arven efter *Journal of Danish Archaeology*. Med forbillede i et internationalt, professionelt forlagsmiljø, grundlagt på naturvidenskabelige publiceringsstandarder, er det til gengæld blevet en klar tendens, at prisen på videnskabelige tidsskrifter er eksploderet.

I dag har *Danish Journal of Archaeology* (og mange andre internationale tidsskrifter med det) en pris, der ligger udenfor de fleste lokalmuseers budgetter. I yderste konsekvens betyder det at den nye *Danish Journal of Archaeology* alene bliver for læsere ved verdens rigeste forskningsinstitutioner. Det er selvfølgelig vigtigt, at dansk arkæologisk forskning er tilgængelig i New York, Leiden og Cambridge, men det er lige så essentielt, at den når kolleger i Svendborg, Rønne og Ribe. Hvis tendensen fortsætter er den (utilsigtede må vi formode) konsekvens, at vores publikationer lukker sig som selv og opdeler den arkæologiske viden i to hermetisk adskilte lag; et eksklusivt for de indviede og store og rige institutioner og et populært for pøblen og de mindre lokale museer? Dét valg synes at være sørgeligt inkonsekvent styrelsens massive formidlings- og forskningsstrategi taget i betragtning. Det er ikke alene et paradoks, det er et absolut selvmål.

Redaktionen